

казва : “Той отиде на смърть-тж си като на пиршество. Отъ уста-та му не излѣзе ни една дума, която да покаже най-малкж-тж слабость. По-срѣдъ пламъцы-тѣ той пѣяше пѣсни додѣто да изджхне. Никой философъ не е прѣтърпѣлъ смърть съ таквжзи твърдость, съ каквжто той прѣтърпѣ огъня.”

Единъ отъ разны-тѣ поучителны уроцы, които могатъ да ся извлѣкжтъ отъ страданія-та на Гуса, е безсиліе-то и суетность-та на религиозны-тѣ гоненія. Констанцкый-тѣ Съборъ си въображаваше че ако умъртви Гуса, вълненіе-то въ Чехііж щѣше да угасне отъ само себе си, и църква-та щѣше да ся избави отъ смущенія. Послѣдующи-тѣ събытія въ Чехііж, обаче, доказахж колко излѣганъ бѣше. Съборъ-тѣ въ това свое мнѣніе. Изгаряніе-то на Гуса распали ужасны-тѣ Гусситскы войны, и въ теченіе на много години Папа-та и негово-то духовенство узнахж че гоненіе не е най-здраво-то срѣдство за умиротвореніе, и че затворъ, мъжкы и горѣніе не могатъ никога да възпржтъ чловѣческыя разумъ отъ напрѣдваніе. Сто години подиръ Гуса, въ Германііж ся появи другъ единъ великъ мъжж, който доискара това щото Гусъ бѣше захванжлъ.

Констанцкый-тѣ Съборъ, заслѣпенъ отъ ярость и ненависть, мысляше че Гусова-та память ще ся затрые и вѣчно ще ся забрави ако не останяше прахъ отъ изгорѣно-то му тѣло, и заради това